

Dosarul nr.2rac-225/20

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. : C. Valah)

Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : L. Bulgac, V. Sîrbu, V. Buhnaci)

Î N C H E I E R E

4 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curtii Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Brovcenco Trans”, reprezentată de avocatul Babenco Borislav,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată ”Brovcenco Trans” împotriva Societății pe Acțiuni ”Cricova” privind încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curtii de Apel Chișinău din 24 iunie 2020 prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Brovcenco Trans”, și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 12 aprilie 2019,

c o n s t a t ă :

La 23 aprilie 2018, S.R.L. ”Brovcenco Trans” s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva S.A. ”Cricova” privind încasarea datoriei.

În motivare, a invocat că pe durata a 24 de ani a deservit S.A. ”Cricova” cu transport auto specializat ce constă în selectarea, achiziționarea și transportarea strugurilor de poamă, care preferențial erau achiziționate din sudul țării.

Ultimul contract de prestare a serviciilor de transport a fost semnat la 10 noiembrie 2015 cu termenul de valabilitate până la 31 decembrie 2016, cu posibilă prelungire până la un an (inclusiv anul 2017).

Însă, S.A. ”Cricova” sistematic nu își onora obligațiunile de achitare a serviciilor de transport, creând dificultăți în activitatea S.R.L. ”Brovcenco Trans” specializat în deservirea S.A. ”Cricova” și evita comenzile altor solicitanți.

Anul 2016 a început cu o datorie a pârâtului de 250 372,30 lei.

Pe parcursul anilor 2016 și 2017, S.A. ”Cricova” a achitat datoria istorică pentru anii 2014 și 2015, dar refuză categoric să achite 10 facturi a serviciilor prestate în toamna anului 2016.

În afară de prevederile contractului general de prestare a serviciilor de transport pentru fiecare sarcină specială, părțile acordau un contract comandă de unică utilizare, inclusiv cu corectare și specificare a clauzelor din contractul general.

Până în prezent nu sunt achitate :

1. Contract comandă nr.01 din 28.08.16, factura fiscală nr. 2 FB4490260, suma 8036,30 lei;
2. Contract comandă nr.02 din 01.09.16, factura fiscală nr. FB 4490262, suma 37230,62 lei;
3. Contract comandă nr.03 din 01.09.16, factura fiscală nr. FB 4490264, suma 120000 lei;
4. Contract comandă nr.04 din 01.09.16, factura fiscală nr. FB 4490265, suma 83100 lei;
5. Contract comandă nr.05 din 10.09.16, factura fiscală nr. FB 4490266, suma 10675,48 lei;
6. Contract comandă nr.06 din 28.08.16, factura fiscală nr. FB 4490263, suma 58505,26 lei;
7. Contract comandă nr.07 din 28.08.16, factura fiscală nr. FB 4490271, suma 42268,80 lei;
8. Contract comandă nr.08 din 28.08.16, factura fiscală nr. FB 4490272, suma 28920 lei;
9. Contract comandă nr.09 din 28.08.16, factura fiscală nr. FB 4490269, suma 13266,60 lei;
10. Contract comandă nr.10 din 28.08.16, factura fiscală nr. FB 4490267, suma 78000 lei.

Indică că, datoria totală rezultă din facturile fiscale și actele de primire-predare a serviciilor de transport și constituie 480 003,06 lei.

Conform alin.4.2 din Contractul „13AP”, partea prejudiciată are dreptul la calcularea penalității de 0,1% pe zi din suma datorată, dar nu mai mult de 20%.

Astfel, penalitățile pentru neachitarea în termen de un an a datoriilor formează 96 000 lei (480003,06 lei x 20%), iar datoria totală a pârâtului constituie 576 003,06 lei.

Reclamantul consideră, că pârâtul este obligat să achite serviciile de transport prestate, iar pentru încălcarea clauzelor contractuale sunt stabilite penalități la pct.4.2 din Contractul „13AP”.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 12 aprilie 2019, cererea de chemare în judecată înaintată de S.R.L. ”Brovcenco Trans” împotriva S.A. ”Cricova” privind încasarea datoriei, a fost respinsă ca fiind tardivă.

Pentru a hotărî astfel, instanța a conchis că, reclamantul revendică acțiunea în baza contractului de transport nr.13AP din 10 noiembrie 2015, inclusiv 10 contracte comandă de transport din perioada 28 august 2016-03 octombrie 2016.

Astfel, termenul de prescripție pentru revendicarea datoriei solicitată de reclamant în temeiul contractelor de comandă transport este de 1 an și trei luni, conform art. 1021 alin. (1) și (2) lit. c) Cod civil, dar nu cel de trei ani prevăzut de art. 267 alin. (1) Cod civil (în redacția de până la 01 martie 2019).

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 15 aprilie 2019, reprezentantul apelantei S.R.L. ”Brovcenco Trans”, a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, cu casarea hotărârii instanței de fond.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2020, s-a respins apelul declarat de S.R.L. ”Brovcenco Trans” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 12 aprilie 2019.

La 21 august 2020, S.R.L. ”Brovcenco Trans”, reprezentată de avocatul Babenco

Borislav a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2020 solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond și emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În motivare a invocat că, nici un Act normativ din domeniul transportului nu reglementează încasarea silită a datoriilor pentru serviciile acordate.

Achitarea datoriilor este o obligațiune civilă, iar modul de încasare silită a datoriilor, indiferent de proveniența acestor datorii, este reglementat de Cartea a treia, Titlul II, capitolul II Cod civil

Art. 1021 din Codul Civil (în redacția de până la 01 martie 2019) posedă o denumire neechivocă, cu drept de interpretare arbitrară.

Examinând cauza instanțele ierarhic inferioare au interpretat eronat a legea, art. 1021 Cod civil se referă doar la raportul de transport și reglementează articolul precedent 1020, care indică obligațiunea părților de a prezenta reclamații, iar articol 1021 reglementează termenul de înaintare a reclamațiilor.

La 08 noiembrie 2017, reclamanta a aflat despre comportamentul abuziv a debitorului, astfel din data respectivă începe a curge termenului de adresare în judecată. Depunerea acțiunii la 23 aprilie 2018 este depusă în termenul prevăzut de lege.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 24 iunie 2020.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 21 august 2020, respectiv, în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, la 28 septembrie 2020, instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, fiind recepționat la 01 octombrie 2020, potrivit avizului de recepție (f. d. 64).

La 29 octombrie 2020, S.A. „Cricova” a depus referință menționând că, alegațiile recurentului sunt neîntemeiate și nu au nici un fundament juridic. Acțiunea reclamatului este înaintată cu omiterea termenului de prescripție și astfel, soluția instanțele ierarhic inferioare este emisă cu aplicarea corectă a legii materiale.

Intimatul a pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs

se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Brovcenco Trans”, reprezentată de avocatul Babenco Borislav, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Brovcenco Trans”, reprezentată de avocatul Babenco Borislav.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru